

Sygn. akt V ACa 762/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie V Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Alicja Fronczyk

Sędziowie: SA Ewa Kaniok (spr.)

SO (del.) Joanna Piwowarun-Kołąkowska

Protokolant: Emilia Tłaga

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko (...) W.

o zapłatę ewentualnie ustalenie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 sierpnia 2018 r., sygn. akt II C 517/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od J. P. na rzecz (...) W. kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

III. przyznaje radcy prawnemu P. Ż. ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o odpowiednią stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

Joanna Piwowarun-Kołąkowska Alicja Fronczyk Ewa Kaniok

Sygn. akt V ACa 762/18

UZASADNIENIE

J. P. wniosła 26 maja 2015 r. do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy pozew przeciwko (...) W., domagając się zasądzenia kwoty 34.983,07 zł wraz z odsetkami ustawowymi od lipca 2006 r., pobranej przez M. G. Komornika Sądowego przy SR dla Warszawy Mokotowa na rzecz (...) W. oraz udaremnienie próby sprzedaży mieszkania powódki na zaspokojenie długu stworzonego przez pozwanego oraz SR dla m. st. Warszawy, XV Wydział Gospodarczy, który naruszył prawo wydając nakaz zapłaty na fakturę wystawioną z rażącym naruszeniem prawa, tj. 27 dni wstecz.

W uzasadnieniu powództwa wskazała, iż wynajmowała od pozwanego lokal. Faktura VAT z dnia 27 listopada 2001 r. jest dokumentem nielegalnym, pozwany naliczał odsetki od 14 listopada 2001 r., kiedy to usługa najmu nie była

wykonywana. Powódka zarzucała, że pomieszczenia w lokalu nie były przygotowane nawet w dniu ich protokolarnego przekazania, a pomieszczenia w strefie (...) i (...) nie zostały przekazane, gdyż nie wykonano w nich remontu. Dalej wskazała, iż dopiero w 2005 r. odebrała nakaz zapłaty, jednak sądy żądały zapłaty, których nie była w stanie uiścić.

Postanowieniem z 9 listopada 2015 r. SR dla m. st. Warszawy, II Wydział Cywilny (sygn. II C 1873/15) odrzucił pozew J. P.. Orzeczenie to zostało następnie uchylone w trybie art. 395 § 2 k.p.c.

Powódka precyzując ostatecznie swoje stanowisko procesowe, w piśmie z 5 października 2017 r. wniosła o zapłatę kwoty 40.947,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia zapłaty, która w jej ocenie została niezasadnie wyegzekwowana przez Komornika Sądowego M. G. oraz kwoty 50.000zł tytułem zadośćuczynienia.

Zgłosiła także żądanie ewentualne – na wypadek nieuwzględnienia żądania zasądzenia kwoty 40947,17 zł - domagając się uznania, iż pozwany nienależnie się wzbogacił poprzez wystawienie w dniu 27 listopada 2001r. faktury VAT za okres od dnia 1 do 30 listopada 2001 r. na kwotę wyegzekwowaną przez komornika od powódki.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Wskazał, iż co do prawidłowości wystawionej faktury wypowiedział się już Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy XV Wydział Gospodarczy, wydając w dniu 26 marca 2003 r. nakaz zapłaty, zobowiązujący powódkę do zapłaty kwoty, której dochodzi w niniejszym postępowaniu. Orzeczenie to stało się prawomocne, stanowi tytuł wykonawczy, a żądania powódki zmierzające do kwestionowania prawomocnego orzeczenia sądowego.

Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2018 r., Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie pierwszym oddalił powództwo; w punkcie drugim odstąpił od obciążenia powódki kosztami procesu; w punkcie trzecim obciążył Skarb Państwa nieuiszczonymi kosztami sądowymi; w punkcie czwartym przyznał r. pr. P. Ż. ze środków Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 3600 zł powiększoną o stawkę należnego podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z ustaleń faktycznych jakie legły u podstaw tego rozstrzygnięcia wynika, że dnia 26 marca 2003 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy, XV Wydział Gospodarczy, pod sygn. XV GNc 8999/02 wydał przeciwko J. P. nakaz zapłaty nakazując jej zapłatę na rzecz (...) W. kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami i kosztami zastępstwa procesowego. Dochodzona kwota wynikała z faktury VAT nr (...) wystawionej na podstawie umowy najmu, która łączyła strony. Orzeczeniu została nadana klauzula wykonalności z uwagi na jego uprawomocnienie się.

(...) W. złożyło wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie wskazanego wyżej tytułu wykonawczego. Postępowanie egzekucyjne było prowadzone przez Komorników Sądowych przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Mokotowa, w tym m. in. M. K..

Do dnia 24 stycznia 2017 r. w ramach postępowania egzekucyjnego od powódki została pobrana kwota 15.087,94 zł, kwota należności głównej w wysokości 10.000 zł, kwota odsetek, która na dzień 15 lutego 2017 r. wynosiła 10.831,47 zł oraz kwota 5.027,76 zł z tytułu pozostałych opłat komorniczych.

Materialnoprawną podstawę zgłoszonego żądania stanowi art. 415 k.c., zgodnie z którym, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Mimo, że po stronie pozwanej występuje jednostka samorządu terytorialnego, podstawy odpowiedzialności nie stanowi art. 417 k.c. gdyż powódka nie wzięła powstania szkody z działań pozwanego o charakterze władczym.

Powódka upatrywała źródła szkody i krzywdy w egzekucji prowadzonej na podstawie nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Ze związku tego wynika konieczność uwzględnienia faktu istnienia konkretnego orzeczenia regulującego daną sprawę. Związanie prawomocnym orzeczeniem dotyczy nie tylko stron, ale i sądu, który wydał to orzeczenie, jak i innych sądów oraz organów państwowych. W konsekwencji wszystkie wymienione jednostki

muszą liczyć się z wydanym orzeczeniem, nie mogą go ani zmieniać, ani podejmować działań nieuwzględniających faktu jego wydania.

Moc wiążąca orzeczenia określona art. 365 § 1 k.p.c. w odniesieniu do sądów oznacza, że muszą one przyjmować, że dana kwestia kształtuje się tak, jak to orzeczono już w prawomocnym orzeczeniu.

Sąd I instancji stwierdził, że nie był uprawniony do przeprowadzenia oceny prawnej w zakresie istnienia roszczenia wynikającego z faktury wystawionej przez pozwanego w związku z umową najmu zawartą z powódką. Kwestia ta podlegała badaniu przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy. W wyniku tego, sąd rozstrzygnął, że roszczenie (...) W. wynikające z przedmiotowej faktury wystawionej w związku z zawartą umową najmu względem powódki było uzasadnione, w następstwie czego wydał nakaz zapłaty uwzględniający w całości żądanie, a orzeczenie to zyskało walor prawomocności.

Z treści pozwu i pism procesowych wynika, że powódka kwestionowała skuteczność doręczenia nakazu zapłaty, a także przekraczającą jej możliwości wysokość opłat sądowych związanych ze wzruszeniem wydanego orzeczenia. Obie te kwestie, również z uwagi na treść art. 365 § 1 k.p.c., nie mogą być przedmiotem rozważań w niniejszym postępowaniu. Powódce przysługiwały środki prawne przewidziane w sytuacjach, w którym znalazła się powódka, tj. instytucja przywrócenia terminu do dokonania czynności prawnej (art. 169 k.p.c.) oraz zwolnienia od kosztów sądowych (art. 102 u.k.s.c.). Zainicjowane postępowanie sądowe nie może służyć kwestionowaniu zasadności podjętych czynności przez sąd w innym postępowaniu. Ustawodawca w tym celu przewidział stosowne środki odwoławcze oraz nadzwyczajne środki zaskarżenia.

Kwestie związane z rzekomo nieprawidłowo wykonaną umową najmu nie mogły stanowić pola rozważań Sądu w niniejszym postępowaniu. Pozwane miasto dysponowało tytułem wykonawczym i skorzystało z uprawnienia przysługującego wierzycielowi tj. zainicjowania przymusowej egzekucji świadczenia objętego tym tytułem. Działanie to ma oparcie w przepisach prawa (art. 776 i 796 § 1 k.p.c.) i brak jest podstaw do stwierdzenia, by złożenie wniosku egzekucyjnego i prowadzenie egzekucji miało charakter bezprawny.

Realizowanie tytułu wykonawczego, którym jest tytuł egzekucyjny opatrzony klauzulą wykonalności, nie jest zachowaniem sprzecznym z porządkiem prawnym. Powódka nie dowiodła, by w jakimkolwiek innym postępowaniu stwierdzono utratę przez ten nakaz mocy, czy choćby utratę przymiotu wykonalności. Komornik był związany treścią art. 804 k.p.c. i prowadził egzekucję roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym.

Sąd Okręgowy stwierdził, że powódka nie wykazała również by poniosła szkodę majątkową. Należności egzekwowanych w ramach postępowania egzekucyjnego nie sposób kwalifikować jako szkody.

Dlatego Sąd oddalił żądanie zapłaty kwoty 40.947,17zł dochodzonej z tytułu niezasadnej egzekucji prowadzonej na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty.

Dalej Sąd I instancji wskazał, że powódka dochodziła również zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 50 000 zł za krzywdę, która według twierdzeń pozwu polegała na pogorszeniu się jej stanu zdrowia na skutek działań komornika w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 k.c. ma charakter kompensacyjny; stanowi sposób naprawienia krzywdy w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych.

Powódka nie wykazała, by działania pozwanego można było zakwalifikować jako czyn niedozwolony, co uzasadniało oddalenie żądania zadośćuczynienia.

Sąd I instancji podkreślił również, że strona powodowa wiązała roszczenie o zadośćuczynienie ze sposobem i nieprawidłowościami prowadzonego postępowania egzekucyjnego przez komornika sądowego. Uzasadnienie zasadności jak i wysokości tego żądania sprowadza się jedynie do kwestionowania zachowania komornika w

trakcie prowadzonej egzekucji (nachodzenie, nękanie), które w ocenie powódki wywołało uszczerbek na zdrowiu. Skoro powódka wiąże powstanie krzywdy z działaniami komornika sądowego (w piśmie procesowym z dnia 5 października 2018 roku, wskazano na nachodzenie powódki przez komornika oraz asesora komorniczego, dwie licytacje mieszkania) to brak jest podstaw do przypisania odpowiedzialności pozwanemu miastu za działania organu egzekucyjnego.

Kierując się powyższymi względami, Sąd oddalił powództwo również w zakresie żądania zasądzenia zadośćuczynienia.

Następnie Sąd Okręgowy wskazał, że powódka obok roszczenia o zapłatę kwoty 40 947,17 zł sformułowała również żądanie ewentualne ustalenia stosunku prawnego, tj. uznanie, że pozwany nienależnie się wzbogacił poprzez wystawienie faktury VAT za okres od dnia 1 do 30 listopada 2001 r.

Stosownie do treści art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Uwzględnienie powództwa na podstawie wskazanego przepisu wymaga spełnienia dwóch podstawowych przesłanek, tj. istnienia interesu prawnego w żądaniu udzielenia ochrony prawnej przez wydanie wyroku ustalającego oraz istnienia bądź nieistnienia danego stosunku prawnego bądź prawa.

Zgodnie z art. 405 k.c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Zdaniem Sądu I instancji Janina M. P. nie posiada interesu prawnego w dochodzeniu tak sformułowanego roszczenia. Skoro oparła roszczenie o twierdzenie, że miasto stołeczne uzyskało korzyść bez podstawy prawnej, to przysługuje jej dalej idące roszczenie o zapłatę.

Skoro istnieje prawomocne orzeczenie, którym zasądzono od powódki na rzecz pozwanego należności objęte kwestionowaną fakturą i świadczenie to nie zostało spełnione, to pomiędzy stronami w tym zakresie nie istnieje stan niepewności. W tym zakresie powódka nie posiadała interesu prawnego w domaganiu się ustalenia i również z tej przyczyny żądanie ewentualne podlegało oddaleniu w całości.

Powódka przegrała proces i zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. winna zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Sąd doszedł do przekonania, że w sprawie winna znaleźć zastosowanie zasada słuszności wyrażona w art. 102 k.p.c. i odstąpił od obciążenia powódkę tymiż kosztami.

W sprawie dla powódki został ustanowiony radca prawny z urzędu, a udzielona przez niego pomoc prawna nie została opłacona w toku postępowania, toteż koszty te zostały przyznane ze Skarbu Państwa na podstawie § 6 pkt. 6 w zw. z § 15 pkt. 1 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka zaskarżając go w pkt 1 i zarzuciła:

naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy:

1. art. 227 w zw. z art. 217 § 3 k.p.c. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dokumentów z akt spraw o sygn. XV GNC 8999/02, IX GC 4464/06, II C 438/07 i II C 691/09 i uznanie, iż są to dowody nie mające znaczenia w sprawie, podczas gdy sąd nie zgromadził wystarczającego materiału dowodowego do zamknięcia rozprawy i nie przeprowadził dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu;
2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, polegającą na bezzasadnym uznaniu przez Sąd, iż powódka nie poniosła szkody na skutek przeprowadzonej przez komornika sądowego egzekucji, w sytuacji gdy komornik egzekwował od powódki roszczenie, które nie powinno się uprawomocnić, z uwagi na brak zawiadomienia powódki o toczącym się wobec niej postępowaniu;

3. naruszenie art. 365 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłowe uznanie, że powództwo oparte jest na prawomocnym orzeczeniu sądu, które wiąże również inne sądy i organy państwowe, podczas gdy nakaz zapłaty z dnia 26 marca 2003 r. w sprawie o sygn. akt XV GNc 8999/02 na skutek nieprawidłowego doręczenia pozwanej nie powinien być prawomocny i powódce winny przysługiwać środki prawne takie jak złożenie sprzeciwu od przedmiotowego nakazu zapłaty;

naruszenie przepisów prawa materialnego;

4. art. 445 § 1 k.c. poprzez nieprzyznanie przez Sąd powódce żadanego zadośćuczynienia w sytuacji pogorszenia się jej zdrowia na skutek działań komornika polegających na realizowaniu tytułu wykonawczego w sposób sprzeczny z porządkiem prawnym;

5. naruszenie art. 405 k.c. poprzez bezpodstawne uzyskanie korzyści przez pozwanego w sytuacji braku podstawy prawnej do nabycia takiej korzyści z uwagi na nieuprawnione wystawienie faktury VAT z dnia 27 listopada 2001 r., co w konsekwencji spowodowało zubożenie powódki;

6. naruszenie art. 6 k.c. poprzez bezzasadne uznanie, iż powódka nie dowiodła, by w jakimkolwiek innym postępowaniu stwierdzono utratę mocy przez nakaz zapłaty z dnia 26 marca 2003 r. w sprawie o sygn. akt XV GNc 8999/02. podczas gdy Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie wszczął z urzędu procedurę odtworzenia akt w sprawie i chciał doręczyć powódce przedmiotowy nakaz zapłaty, tak by mogła ustosunkować się do twierdzeń zawartych w pozwie;

7. naruszenie art. 189 k.c. poprzez uznanie, iż powódka nie posiada interesu prawnego w rozumieniu ww. artykułu, podczas gdy uprawnione jest żądanie uznania, że faktura nr(...) z dnia 27.11.2001 r. wystawiona została niezgodnie z obowiązującym stanem prawnym ze względu na fakt, iż była ona podstawą wydanego nakazu zapłaty z dnia 26.03.2003 r., sygn. akt XVI GNc 8999/02, który uprawomocnił się.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę wyroku poprzez zasądzenie powództwa w całości, rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. przez sąd II instancji postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie oddalającego wniosek dowodowy powódki i przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach spraw o sygn. XV GNc 8999/02 - dotyczących doręczenia zastępczego, a także dokumentów z akt o sygn. IX GC 4464/06, II C 438/07 i II C 691/09, oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Pozwany wniosł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne.

Zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 3 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodów z dokumentów z akt spraw o sygn. XV GNc 8999/02, IX GC 4464/06, II C 438/07 i II C 691/09 nie jest trafny. Rację ma sąd I instancji, że wskazywane przez powódkę dokumenty nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia gdyż bezsporne jest, że nakaz zapłaty wydany 26 marca 2003 r. przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy, XV Wydział Gospodarczy, pod sygn. XV GNc 8999/02 nadal pozostaje w obrocie prawnym. Wszczęte zostało postępowanie o odtworzenie akt XV GNc 8999/02, które uległy zniszczeniu wobec upływu terminu ich przechowywania (k.36 i 184). Powódka dotychczas nie złożyła skutecznego sprzeciwu od w/w nakazu zapłaty ani wniosku o pozbawienie go klauzuli wykonalności, złożyła wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu ale nie uiściła opłaty od sprzeciwu a sąd oddalił jej wniosek o zwolnienie od tej opłaty (k.15 i 195-196). Jeśli chodzi o akta IX GC 4464/06, II C 438/07 i II C 691/09, pełnomocnik powódki nie wskazał dokumentów, znajdujących się w aktach o załączenie, których w celach dowodowych wносиła powódka i okoliczności, na które dowód ten miał być przeprowadzony (k.143v pismo

procesowe powódki), a na rozprawie apelacyjnej oświadczył, że wskazane akta dotyczą innych roszczeń i powódka przegrała te sprawy. W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie istnieją tym samym żadne okoliczności sporne, które mogłyby być udowodnione za pośrednictwem dokumentów znajdujących się we wskazanych wyżej aktach sądowych.

Prawidłowe jest ustalenie sądu I instancji, że powódka nie wykazała szkody. Kwoty wyegzekwowane od niej w toku egzekucji sądowej prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Mokotowa, znajdują swoją podstawę w prawomocnym tytule wykonawczym w postaci nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Chybiony jest w związku z tym zarzut naruszenia art. 405 k.c.

Sąd Apelacyjny podziela rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Chybiony jest zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c.. W niniejszym postępowaniu sąd nie jest uprawniony do badania, czy nakaz zapłaty wydany w sprawie XV GNc 8999/02 został powódce prawidłowo doręczony. Badania takiego dokonał sąd, który wydał ów nakaz zapłaty, w postępowaniu o nadanie temu nakazowi klauzuli wykonalności. Powódka miała prawo do wniesienia zażalenia na to postanowienie, jeśli nie wykorzystała przysługującego jej środka zaskarżenia, nie może w innym postępowaniu skutecznie podnosić, że nakaz zapłaty nie powinien się uprawomocnić z powodu wadliwości jego doręczenia. Jak prawidłowo wskazał sąd I instancji w niniejszym postępowaniu sąd jest związany prawomocnym nakazem zapłaty i nie ma kompetencji do badania prawidłowości jego wydania. Ustawodawca przewidział środki zmierzające do uchylecia wadliwego orzeczenia, w tym przypadku w postaci sprzeciwu od nakazu zapłaty bądź wniosku o wznowienie postępowania. Jeśli powódka nie wykorzystała tych środków, to wiąże ją prawomocne orzeczenie sądu i nie może go skutecznie podważyć w trybie do tego nie przewidzianym a za taki uznać należy niniejsze postępowanie. Rację ma sąd I instancji, że powódka nie może w trybie art. 189 k.p.c. domagać się ustalenia, że faktura nr (...) z dnia 27.11.2001 r. stanowiąca podstawę wydania nakazu zapłaty z dnia 26 marca 2003 r. w sprawie o sygn. akt XV GNc 8999/02. przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie wystawiona została bezprawnie, bo ustalenie takie zmierza do podważenia stanu faktycznego stanowiącego podstawę wydania w/w nakazu zapłaty oraz wynikającego z tego nakazu stanu prawnego.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 445 par. 1 k.c. Rację ma Sąd Okręgowy, że w sytuacji gdy powódka doznała uszczerbku na zdrowiu wskutek bezprawnych działań komornika sądowego, (...) W. nie posiada legitymacji biernej w sprawie o zasądzenie zadośćuczynienia za cierpienia fizyczne i psychiczne powódki związane z owym uszczerbkiem.

Rację ma również ten sąd, że prawomocny tytuł wykonawczy uprawniał zarówno pozwanego do złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji sądowej na podstawie tego tytułu jak i komornika sądowego do prowadzenia tej egzekucji zgodnie z obowiązującymi procedurami i działanie takie nie może być uznane za bezprawne.

W tych okolicznościach brak było podstaw do uwzględnienia apelacji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zachodziły także okoliczności szczególne, o których mowa w art. 102 k.p.c. uprawniające sąd do odstąpienia od obciążania powódki kosztami procesu należnym stronie pozwanej. Powódka reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który miał obowiązek pouczenia jej o konsekwencjach przegrania sporu a także o bezzasadności wniesienia apelacji. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał podstawę prawną rozstrzygnięcia oraz dokonał prawidłowej wykładni zastosowanych przepisów prawa, zatem wnoszenie apelacji było oczywiście bezzasadne.

Udzielona powódce pomoc prawna nie została opłacona w toku postępowania, toteż koszty te zostały przyznane ze Skarbu Państwa na podstawie § 8 pkt. 6 w zw. z § 16 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, z dnia 3 października 2016r. (j.t. 2019.68.).

Joanna Piwowarun – Kołakowska Alicja Fronczyk Ewa Kaniok